

ham, og han tilspøiede, at han egentlig ikke havde Noget imod denne Bestemmelse, men kun vilde finde det rigtig, om der tillige var tilspøiet en Bestemmelse om, at det skulde være Enhver tilladt ved Testamente at bestemme, hvem der skulde være Børge for hans Børn etc. Seg skal hertil svare, at for det Første vedkommer dette Punkt egentlig ikke det foreliggende Lovforslag, idet det nemlig synes nærmest at henhøre til Pupillongivning, hvorledes der i saa Henseende skal forholdes. Men dernæst skal jeg tillade mig at oplyse, at en saadan Myndighed alt efter den bestaaende Lovgivning høies, idet Loven af 26de Mai 1868 § 11 fastsætter, at det skal være enhver Arvelader tilladt at bestemme, hvem der som Børge skal bestyre de Midler, han efterlader en Arvning, forudsat at den Valgte ikke er en Person, hvem Børgemaal efter Lovgivningens almindelige Regler ei tør betros. Her have vi, tror jeg, den Bestemmelse, som den ærede Landssthingsmand savnede, thi vi maa vel alle være enige om, at Arveladeren ikke bør have Ret til at bestemme, at Børgemaal skal betros en Person, hvem Børgemaal efter Lovgivningens almindelige Regler ikke bør betros. Seg tror derfor ikke, at der paa dette Punkt er nogen Mangel eller noget videre at desiderere. — Dernæst gjorde den ærede Landssthingsmand nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 7, Bemærkninger, som jeg ikke ret forstod. Det syntes næsten, som om han mente, at § 7 ikke indførte noget væsentligt Nytt, eller at den i alt Fald opstillede en Regel, der snarere vilde medføre en Indskrænkning paa et Punkt, hvor der før ingen havde været. Dette er det mig ikke muligt at forstaa; den ærede Rader maa vistnok have overset Lovforslagets § 42, der indeholder en Bestemmelse, der saavidt jeg skjønner, vil afhjælpe alt det, som han klagede over. Det er ganske vist saa, at der nuomstunder ikke finder offentlig Skiftebehandling Sted i et Bo, hvor man kan tilføre Skifteprotokollen, at vedkommende Afhøde Intet eiede, eller at han kun eiede saa Lidet, f. Ex. enkelte Klædningsstykker, at det ikke engang vilde være nok til at dække Begravelsesomkostningerne og den Gjæld, som pitterlig er tilstede, navnlig Prioriteter og privilegerede Fordringer som Husleie og andet Sligt. Naar dette er Tilfældet, saa vide vi alle, at der ikke nu finder offentlig Skiftebehandling Sted, men det er netop dette, som § 42 giver udtryffeligt Lovhjemmel. Det er en Praxis, som hidtil har fundet Sted at man under de nævnte Omstændigheder ikke foretager Skiftebehandling, men denne Praxis, som er meget fornuftig, har hidtil savnet egentlig Lovhjemmel, og det er en saadan, som § 42 giver. Derimod synes jeg ikke, at der kan være Noget at indvende. Hvis man derimod tænker sig Forholdet saaledes, at der er et Plus tilbage, at der vel er Lidt, men dog mere end til Begravelsesomkostningerne og privilegeret Gjæld, saa indser jeg ikke, hvorledes det skulde være muligt at undgaa Skifte.

Skifteforvalteren kan dog ikke være berettiget til at derelevuere Boet, han kan dog ikke være berettiget til at lade det ligge og lade det være afhængigt af Tilfældighed, hvem der tager det. Er der Noget tilbage — selv om det ikke er Meget — efter at den privilegerede Gjæld og Begravelsesomkostningerne ere afholdte, ser jeg ikke rettere, end at Skifte maa finde Sted, og jeg tvivler stærkt om, at der nu er nogen Praxis, hvorefter man i saa Fald tillader sig at lade det være; i det Mindste ser jeg ikke Andet, end at dette er aldeles ulovligt. Det ærede Medlem dvælede dernæst noget ved §§ 11 og 12. Disse Paragrafer, som efter min Mening ikke afvige væsentlig fra, hvad der nu er Praxis, indeholder for det Første en Bestemmelse, som lidt stærkere end hidtil indskræper, at man ikke maa lade for lang Tid hengaa, inden man tager Dødsboet under Forsøgling; men dernæst indeholdes i § 12 en udtryffeligt Hjemmel for Noget, som ogsaa nu er Praxis, skjøndt det mangler Lovhjemmel, nemlig at man giver en lille Genstand, naar det kan forubses, at vedkommende Arvinger i Løbet af kort Tid vilde tilveiebringe Betingelserne for selv at kunne behandle Boet, uden at det gaaer til Skifterettens Behandling. Det er dette, som disse Paragrafer indeholde, og det er efter mit Skjøn i det Hele taget ikke Andet, end hvad der stemmer med den gjældende Ret. Hvad angaar Lovens 5—2—2, hvorefter det skulde tillades Enken i saadanne Tilfælde, hvor der ingen Gjæld var, at hensejde 30 Dage, inden Skifteretten foresøgte Boet, da er dette en Bestemmelse, som i den nuværende Ret ikke har nogen fornuftig Grund. I Christian V's Lov havde Bestemmelsen jo forsaavidt en saadan, som man paa den Tid her ikke kjendte til at sidde i uskiftet Bo. Den Gang havde Enken eller Manden, hvis han var den Længstlevende, ingen Ret til at sidde i uskiftet Bo, og den eneste tarvelige Erstatning for denne Ret, som Loven gav den Paagjældende, var den, at han kunde forlange at sidde i 30 Dage forinden Registreringen. Nu er Forholdet imidlertid anderledes. Nu har den Længstlevende en vidtgaaende Ret til at hensejde i uskiftet Bo, en Ret, som vistnok stemmer med den almindelige Forestilling og det almindelige Onske i Landet, men som i Sammenligning med, hvad der indrømmes den Længstlevende andre Steder, er overordentlig vidtgaaende. Denne Ret har den Længstlevende nu, og Betingelserne for at komme til at udøve den ere altid saadanne, at de ville kunne tilveiebringes i Løbet af den korte Frist, som omtales i § 12. Seg ser derfor ikke, hvad Nytte det skulde være til i saadanne Tilfælde at afholde sig fra en Begyndelsesforretning. Der er naturligvis ikke Spørgsmaal om, at det er nødvendigt at skrive en Ansøgning om at hensejde i uskiftet Bo samme Dag, som Manden dør osv.; thi det staaer der ikke Noget om i Lovforslaget. Der staaer kun, at der skal indrømmes Vedkommende en kort Tid, og det beror ganske